

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

10. april 2008^{*}

I sag C-412/06,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Oberlandesgericht Stuttgart (Tyskland) ved afgørelse af 2. oktober 2006, indgået til Domstolen den 10. oktober 2006, i sagen:

Annelore Hamilton

mod

Volksbank Filder eG

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, samt dommerne A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešić (refererende dommer) og E. Levits,

^{*} Processprog: tysk.

generaladvokat: M. Poiares Maduro
justitssekretær: fuldmægtig B. Fülöp,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 20. september 2007,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Annelore Hamilton ved Rechtsanwalt K.-O. Knops

— Volksbank Filder eG ved Rechtsanwälte M. Siegmann og J. Höger

— den tyske regering ved M. Lumma og A. Günther, som befuldmægtigede

— den polske regering ved E. Ósniecka-Tamecka, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved A. Aresu og V. Kreuschitz,
som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 21. november 2007,

afsagt følgende

Dom

- ¹ Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Rådets direktiv 85/577/EØF af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted (EFT L 372, s. 31, herefter »dørsalgsdirektivet«).
- ² Anmodningen er indgivet i forbindelse med en tvist mellem Annelore Hamilton og Volksbank Filder eG (herefter »Volksbank«) vedrørende en påstand om ophævelse af en låneaftale og tilbagebetaling af de indbetalte renter.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

- ³ Fjerde betragtning til dørsalgsdirektivet er affattet således:

»[D]et er et typisk træk ved aftaler, der indgås uden for den erhvervsdrivendes faste forretningssted, at det som regel er den erhvervsdrivende, der tager initiativet til

forhandlingerne, og at forbrugeren slet ikke er forberedt på disse forhandlinger og bliver overrumplet; ofte kan forbrugeren ikke sammenligne tilbudets kvalitet og pris med andre tilbud; dette overraskelsesmoment gør sig i almindelighed gældende ikke alene i forbindelse med aftaler, der indgås ved døren, men også ved andre former for aftaler, som den erhvervsdrivende indgår uden for sit faste forretningssted.«

4 Femte betragtning til direktivet har følgende ordlyd:

»[...] [F]orbrugeren bør have en frist på mindst syv dage til at træde tilbage fra aftalen, således at han har mulighed for at vurdere de forpligtelser, aftalen medfører.«

5 Direktivets artikel 1, stk. 1, bestemmer:

»Dette direktiv gælder for aftaler indgået mellem en erhvervsdrivende, der leverer varer eller tjenesteydelser, og en forbruger:

[...]

— i forbindelse med den erhvervsdrivendes besøg:

i) hos forbrugeren eller en anden forbruger [...]

[...]

såfremt besøget ikke sker efter udtrykkelig anmodning fra forbrugeren.«

6 Direktivets artikel 4 bestemmer:

»Ved retshandler som omhandlet i artikel 1 skal den erhvervsdrivende skriftligt oplyse forbrugeren om dennes ret til inden for de i artikel 5 fastsatte frister at opsiges aftalen samt om navn og adresse på en person, over for hvem denne ret kan udøves.

En sådan skriftlig meddelelse skal være dateret og indeholde oplysninger, som gør det muligt at identificere det pågældende kontraktforhold. Meddelelsen afgives til forbrugeren:

a) i det i artikel 1, stk. 1, omhandlede tilfælde samtidig med, at aftalen indgås

[...]

Medlemsstaterne sørger for, at der i deres nationale lovgivning fastsættes egnede foranstaltninger til beskyttelse af forbrugeren, hvis den i denne artikel omhandlede meddelelse ikke gives.«

7 Dørsalgsdirektivets artikel 5 bestemmer:

»1. Forbrugeren har ret til at træde tilbage fra aftalen ved i overensstemmelse med den fremgangsmåde og de betingelser, der gælder i henhold til national ret, at give meddelelse herom inden for en frist på mindst syv dage at regne fra det tidspunkt, hvor forbrugeren har modtaget de i artikel 4 omtalte oplysninger [...].

2. Denne meddelelse har den virkning, at forbrugeren frigøres fra enhver forpligtelse i henhold til den aftale, som forbrugeren er trådt tilbage fra.«

8 Direktivets artikel 7 bestemmer:

»Benytter forbrugeren sig af denne fortrydelsesret, bestemmes retsvirkningerne af den nationale lovgivning, navnlig med hensyn til tilbagebetaling af indbetalte beløb for varer eller tjenesteydelser samt returnering af de modtagne varer.«

9 Direktivets artikel 8 bestemmer:

»Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne vedtager eller opretholder endnu gunstigere forbrugerbeskyttende bestemmelser på det af direktivet omfattede område.«

Nationale bestemmelser

- ¹⁰ § 2, stk. 1, fjerde punktum, i lov om fortrydelse ved dørsalg (Gesetz über den Widerruf von Haustürgeschäften und ähnlichen Geschäften) af 16. januar 1986 (BGBl. I 1986, s. 122), i den udgave, der finder anvendelse på hovedsagen, bestemte:

»Gives der ikke meddelelse om en sådan oplysning, ophører kundens fortrydelsesret [(«Widerruf«)] først en måned efter, at begge parter har erlagt deres ydelser fuldstændigt.«

- ¹¹ I henhold til denne bestemmelse sidestilles videregivelsen af mangelfulde oplysninger med, at der ikke er videregivet nogen oplysninger.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- ¹² Annelore Hamilton indgik på sin bopæl den 17. november 1992 en lånekontrakt med den bank, hvis rettigheder Volksbank indtrådte i, med henblik på at finansiere erhvervelsen af andele i en ejendomsfond (herefter »den omhandlede lånekontrakt«).

- 13 Denne kontrakt indeholdt i overensstemmelse med lov om forbrugercredit (Verbraucherkreditgesetz) af 17. december 1990 (BGBl. I 1990, s. 2840) den oplysning om fortrydelsesretten, der bestemmer, at »[h]ar låntageren modtaget lånet, anses han for ikke at have fortrudt, hvis han ikke inden for to uger enten efter at have erklæret, at han fortryder, eller efter udbetalingen af lånet, tilbagebetaler lånet«.
- 14 Den 16. december 1992 underskrev de ansatte i den bank, hvis rettigheder Volksbank indtrådte i, kontrakten, og overførte lånebeløbet til Annelore Hamilton, der efterfølgende optog rentebetalingerne på lånet.
- 15 Det selskab, der administrerede ejendomsinvesteringsfonden, måtte i 1997 indgive begæring om konkurs, hvorfor det månedlige udbytte fra fonden, der dækkede en væsentlig del af de renter, der skulle betales i henhold til den omhandlede lånekontrakt, blev væsentligt forringet. Annelore Hamilton besluttede sig derfor for at omlægge sit lån ved at indgå en byggespareaftale og ved at optage et midlertidigt lån, således at hun i april 1998 havde tilbagebetalt lånet fuldstændigt til den bank, hvis rettigheder Volksbank indtrådte i, der til gengæld, som følge heraf, gav sikkerheden for lånet tilbage.
- 16 Den 16. maj 2002 opsigde Annelore Hamilton, på grundlag af dommen af 13. december 2001, Heininger (C-481/99, Sml. I, s. 9945), den omhandlede lånekontrakt.
- 17 Den 27. december 2004 anlagde Annelore Hamilton sag mod Volksbank med påstand om dels tilbagebetaling af de renter, hun i henhold til den omhandlede lånekontrakt havde betalt og af det i henhold til kontrakten aftalte lånebeløb, dels dækning for de renter, hun havde betalt til den byggesparekasse, med hvilken hun havde indgået byggespareaftalen.

18 Ifølge Oberlandesgericht Stuttgart henhører den omhandlede lånekontrakt under anvendelsesområdet for dørsalgsdirektivets artikel 1, stk. 1, andet led, nr. i), da Anne-lore Hamilton forhandlede og underskrev kontrakten på sin bopæl.

19 Oberlandesgericht Stuttgart ønsker imidlertid oplyst, om bestemmelserne i § 2, stk. 1, fjerde punktum, i lov om fortrydelse ved dørsalg kan anses for »egnede foranstaltninger til beskyttelse af forbrugeren«, da den i et tilfælde som det i hovedsagen omhandlede bestemmer, at fortrydelsesretten ophører.

20 Under disse omstændigheder har Oberlandesgericht Stuttgart besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- »1) Skal [dørsalgsdirektivets] artikel 4, stk. 1, og artikel 5, stk. 1, fortolkes således, at den nationale lovgiver ikke er forhindret i tidsmæssigt at begrænse den fortrydelsesret, der er givet ved direktivets artikel 5, således, at fortrydelsesretten ophører en måned efter, at begge parter fuldstændig har erlagt deres ydelser i henhold til kontrakten, på trods af at forbrugeren har modtaget en mangelfuld oplysning om fortrydelsesretten?

Såfremt Domstolen besvarer det første præjudicielle spørgsmål benægtende:

- 2) Skal [dørsalgsdirektivet] fortolkes således, at forbrugeren ikke kan fortabe fortrydelsesretten — navnlig efter at kontrakten er afviklet — hvis den pågældende ikke har modtaget oplysning i henhold til direktivets artikel 4, stk. 1?»

Om de præjudicielle spørgsmål

Om formaliteten

- 21 Ifølge Volksbank er det tvivlsomt, om anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling, da den omhandlede lånekontrakt ifølge Volksbank ikke blev indgået i forbindelse med dørsalg. Den har følgelig gjort gældende, at de forelagte spørgsmål er hypotetiske.
- 22 Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber er derimod af den opfattelse, at anmodningen om præjudiciel afgørelse indeholder en opfordring til Domstolen om at undersøge, om Annelore Hamilton, efter at have opsagt den omhandlede lånekontrakt ved en anticiperet tilbagebetaling af lånet, på ny kunne opsigte kontrakten. Kommissionen har i denne forbindelse, under henvisning til navnlig præmis 35, 69 og 70 i Heininger-dommen og dom af 25. oktober 2005, Schulte (C-350/03, Sml. I, s. 9215), samt til punkt 34 i forelæggelsesafgørelsen, præciseret, at selv om spørgsmålet om opsigelse af en realkreditaftale henhører under anvendelsesområdet for dørsalgsdirektivet, henhører konsekvenserne af opsigelsen derimod under national ret, som så vidt muligt skal fortolkes i lyset af direktivets ordlyd og formål. Følgelig bør anmodningen om præjudiciel afgørelse ifølge Kommissionen antages til realitetsbehandling.
- 23 I denne henseende bemærkes, at det udelukkende tilkommer den nationale retsinstans, for hvem en tvist er indbragt, og som har ansvaret for den retlige afgørelse, som skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, såvel om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen. Domstolen kan imidlertid ikke

træffe afgørelse vedrørende et præjudicielt spørgsmål fra en national retsinstans, når det klart fremgår, at bl.a. den af retsinstansen ønskede fortolkning af fællesskabsretten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, eller når problemet er af hypotetisk karakter (jf. i denne retning Schulte-dommen, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

- ²⁴ Det ikke muligt at hævde, at spørgsmålene er af en åbenbar hypotetisk karakter eller savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, dels da de præjudicielle spørgsmål i den foreliggende sag vedrører fortolkningen af dørsalgsdirektivet, dels da den omhandlede lånekontrakt som påpeget i denne doms præmis 18 er omfattet af anvendelsesområdet for direktivets artikel 1, stk. 1, andet led, nr. i).

- ²⁵ Anmodningen om præjudiciel afgørelse kan derfor antages til realitetsbehandling.

Om realiteten

Indlæg for Domstolen

- ²⁶ Annelore Hamilton har gjort gældende, at en forbruger, der ikke har fået de korrekte oplysninger om fortrydelsesretten, hverken får kendskab hertil ved den fuldstændige opfyldelse af sine forpligtelser, eller inden for en frist på en måned efter denne

opfyldelse. Således udgør den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning ikke en egnet foranstaltning til beskyttelse af forbrugeren. Hun tilføjer, at dørsalgsdirektivet bestemmer, at den erhvervsdrivende skal give forbrugeren meddelelse om fortrydelsesretten, og at fristen på mindst syv dage som omhandlet i direktivets artikel 5, stk. 1, først regnes fra det tidspunkt, hvor forbrugeren fra den erhvervsdrivende har modtaget oplysningerne om denne ret.

- ²⁷ Volksbank hævder, at de egnede foranstaltninger til beskyttelse af forbrugeren i henhold til dørsalgsdirektivets artikel 4, stk. 3, kan fritage forbrugeren fra de risici, der følger af finansielle investeringer, uafhængigt af ophævelsen af en kontrakt indgået ved dørsalg.
- ²⁸ Under alle omstændigheder har Volksbank gjort gældende, dels at Heiningerdommen vedrører realkredit og ikke lånekontrakter som den i hovedsagen omhandlede, dels at fristen for at påberåbe sig fortrydelsesretten i hovedsagen regnes fra tidspunktet for den fuldstændige opfyldelse af den omhandlede lånekontrakt, og ikke fra tidspunktet for kontraktens indgåelse, hvilket var tilfældet i den sag, der gav anledning til den nævnte dom.
- ²⁹ Den tyske regering har understreget dels, at da kontraktforholdet i hovedsagen, der var af næsten seks års varighed, forløb korrekt, skal den erhvervsdrivende ved kontraktens opfyldelse, og efter udløbet af fristen på en måned efter denne opfyldelse, kunne anse forholdet for ikke længere at kunne anfægtes. Dels giver de nationale regler i hovedsagen forbrugeren tilstrækkelig tid, navnlig under hele kontraktperioden og under fristen på en måned efter den fuldstændige opfyldelse af den omhandlede kontrakt, til at fortryde indgåelsen af kontrakten ved dørsalg. Desuden er den tidsmæssige begrænsning af denne fortrydelsesret tillige fastsat i bestemte andre direktiver, der har til formål at beskytte forbrugeren.

- 30 Den polske regering har fremhævet, at den tidsmæssige begrænsning af fortrydelsesretten i forbindelse med aftaler, der indgås uden for det faste forretningssted, i mangel af oplysninger eller ved ukorrekte oplysninger vedrørende udøvelsen af denne ret, principielt ikke er i strid med dørsalgsdirektivet. Denne begrænsning skal imidlertid tilrettelægges således, at forbrugeren har mulighed for at stifte kendskab til sine rettigheder i form af andre oplysninger end de af den erhvervsdrivende meddelte. Ifølge regeringen skal nævnte begrænsning, der tillige indebærer fastsættelsen af den periode, i løbet af hvilken fortrydelsesretten kan udøves, i overensstemmelse med dørsalgsdirektivets artikel 4, stk. 3, fastsættes i hver medlemsstats lovgivning.
- 31 Kommissionen har i det væsentlige gjort gældende, at selv om det ifølge Heiningerdommen er ulovligt at fastsætte en tidsmæssig begrænsning af fortrydelsesretten fra tidspunktet for indgåelsen af kontrakten, indeholder den i hovedsagen omhandlede lovgivning derimod en tidsmæssig begrænsning af denne ret, der regnes fra tidspunktet for den fuldstændige opfyldelse af kontrakten.

Domstolens svar

- 32 Det bemærkes straks, at dørsalgsdirektivet primært tilsigter at beskytte forbrugeren mod en risiko, der følger af omstændigheder, som er særlige for indgåelsen af en aftale uden for de faste forretningssteder (jf. i denne retning Schultedommen, præmis 66).
- 33 Således præciserer femte betragtning til dørsalgsdirektivet, at forbrugeren bør have en frist på mindst syv dage til at træde tilbage fra aftalen, således at han har mulighed for at vurdere de forpligtelser, aftalen medfører. Den omstændighed, at minimumsfristen på syv dage skal regnes fra det tidspunkt, hvor forbrugeren har

modtaget oplysningen om denne ret fra den erhvervsdrivende, er begrundet i, at såfremt forbrugeren ikke er bekendt med, at der findes en fortrydelsesret, har han ikke mulighed for at udøve den (Heininger-dommen, præmis 45).

34 Det skal imidlertid bemærkes, dels at Annelore Hamilton, ifølge de af den forelæggende ret fremlagte oplysninger, fra Volksbank har modtaget fejlagtige oplysninger om fortrydelsesretten i forbindelse med den omhandlede låneaftale, hvorfor hun ifølge de skriftlige indlæg blev frataget muligheden for at påberåbe sig denne ret, dels at parterne i hovedsagen fuldstændigt har opfyldt kontrakten.

35 Som generaladvokaten har anført i punkt 18 og 19 i forslaget til afgørelse, skal videregivelsen af fejlagtige oplysninger vedrørende påberåbelsen af fortrydelsesretten sidestilles med, at oplysningen ikke er videregivet, eftersom begge disse omstændigheder leder forbrugeren i vildfarelse vedrørende hans fortrydelsesret.

36 I sådanne situationer bestemmer dørsalgsdirektivet i artikel 4, stk. 3, at »[m]edlemsstaterne sørger for, at der i deres nationale lovgivning fastsættes egnede foranstaltninger til beskyttelse af forbrugeren [...]«.

37 Følgelig er spørgsmålet i hovedsagen, om en foranstaltning, hvorved fortrydelsesretten i direktivets artikel 5, stk. 1, ophører en måned efter, at begge parter fuldstændig har opfyldt deres forpligtelser i henhold til en lånekontrakt af lang varighed, når forbrugeren har modtaget en fejlagtig oplysning om påberåbelsen af denne ret, alligevel, i medfør af direktivets artikel 4, stk. 3, kan anses for en egnet foranstaltning til beskyttelse af forbrugeren.

- 38 I den forbindelse bemærkes, at begrebet »egnede foranstaltninger til beskyttelse af forbrugeren« i dørsalgsdirektivets artikel 4, stk. 3, er et udtryk for, at fællesskabslovgiver har ønsket at give disse foranstaltninger en ensartet rækkevidde på fællesskabsniveau.
- 39 I øvrigt betyder det i denne bestemmelse anvendte udtryk »egnede«, at foranstaltningerne ikke indebærer en fuldstændig beskyttelse af forbrugeren. Den skønsmargen, der tilkommer medlemsstaterne, skal udøves i overensstemmelse med både dørsalgsdirektivets primære formål og med direktivets øvrige bestemmelser.
- 40 Selv om dørsalgsdirektivet, som påpeget i denne doms præmis 32, primært tilsigter at beskytte forbrugeren, må det understreges, at både direktivets hele opbygning og affattelsen af flere af dets bestemmelser er udtryk for, at beskyttelsen er undergivet visse begrænsninger.
- 41 Således fremgår det af femte betragtning til direktivet, for så vidt nærmere bestemt angår formålet med fortrydelsesfristen, som udtalt i denne doms præmis 33, at nævnte frist giver forbrugeren »mulighed for at vurdere de forpligtelser, aftalen medfører«, hvilken aftale er indgået på bopælen. Henvisningen i denne betragtning til begrebet »de forpligtelser, aftalen medfører«, betyder nemlig, at forbrugeren kan fortryde indgåelsen af en sådan kontrakt i kontraktperioden.
- 42 Ligeledes fastsætter den bestemmelse, der omhandler påberåbelsen af fortrydelsesretten, dvs. dørsalgsdirektivets artikel 5, stk. 1, bl.a., at »[f]orbrugeren har ret til at træde tilbage fra aftalen«. Anvendelsen i denne bestemmelse af udtrykket »aftale« betyder, i lighed med det af Volksbank under retsmødet for Domstolen hævdede, at

fortrydelsesretten kan udøves, medmindre forbrugeren på tidspunktet for udøvelsen af denne rettighed ikke har nogen forpligtelser i henhold til den pågældende kontrakt. Denne logik lægger et af de privatretlige, almindelige principper til grund, nemlig at den fuldstændige opfyldelse af en kontrakt normalt er et resultat af kontraktparternes gensidige opfyldelse af kontrakten, samt dennes ophør.

⁴³ Desuden har meddelelsen om fortrydelsesretten i medfør af direktivets artikel 5, stk. 2, der omhandler konsekvenserne af udøvelsen af fortrydelsesretten, den virkning, at forbrugeren frigøres »fra enhver forpligtelse i henhold til den aftale, som forbrugeren er trådt tilbage fra«. Henvisningen til udtrykket »forpligtelse« betyder, at disse konsekvenser forudsætter, at forbrugeren har udøvet sin fortrydelsesret under kontraktperioden, mens der ikke er en sådan forpligtelse efter den fuldstændige opfyldelse af kontrakten.

⁴⁴ Desuden henvises der, for så vidt angår retsvirkningerne af fortrydelsen, bl.a. vedrørende tilbagebetaling af indbetalte beløb for varer eller tjenesteydelser samt returnering af de modtagne varer, i dørsalgsdirektivets artikel 7 til national ret.

⁴⁵ Heraf følger, at en »egnet foranstaltning« som nævnt i dørsalgsdirektivets artikel 4, stk. 3, er en foranstaltning, der bestemmer, at parternes fuldstændige opfyldelse af de forpligtelser, der følger af en lånekontrakt af lang varighed, indebærer ophøret af fortrydelsesretten.

⁴⁶ Denne fortolkning anfægtes ikke af Heininger- og Schulte-dommen eller af dom af 25. oktober 2005, Crailsheimer Volksbank (C-229/04, Sml. I, s. 9273). Det fremgår nemlig af præmis 16 og 18 i Heininger-dommen, præmis 26 i Schulte-dommen og præmis 24 i Crailsheimer Volksbank-dommen, at den fortolkning af dørsalgsdirek-

tivet, Domstolen foretog i disse domme, vedrørte lånekontrakter, der ikke var blevet fuldstændig opfyldt. Det er ikke tilfældet i den foreliggende sag.

47 Hvad nærmere bestemt angår Heininger-dommen fastslog Domstolen i denne dom, at dørsalgsdirektivet er til hinder for, at den nationale lovgiver anvender en frist på et år fra indgåelsen af aftalen med hensyn til udøvelsen af den fortrydelsesret, som er indført ved direktivets artikel 5, såfremt forbrugeren ikke har fået den oplysning, der kræves i henhold til direktivets artikel 4. Som Volksbank, den tyske regering og Kommissionen med rette har gjort gældende, er dette ikke tilfældet i hovedsagen. Her er det nemlig den nationale lovgiver, der anvender en frist på en måned, regnet fra tidspunktet for kontrahenternes fuldstændige opfyldelse af de forpligtelser, der følger af kontrakten.

48 Hvad angår denne frist på en måned som fastsat i den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning må det bemærkes, at dørsalgsdirektivet i medfør af artikel 8 ikke er til hinder for, at medlemsstaterne vedtager eller opretholder endnu gunstigere forbrugerbeskyttende bestemmelser på det af direktivet omfattede område.

49 På baggrund af ovenstående skal det første spørgsmål besvares med, at dørsalgsdirektivet skal fortolkes således, at national lovgiver har beføjelse til at fastsætte, at fortrydelsesretten i direktivets artikel 5, stk. 1, kan udøves senest en måned efter kontrahenternes fuldstændige opfyldelse af de forpligtelser, der følger af en lånekontrakt af lang varighed, når forbrugeren har modtaget en fejlagtig oplysning om de nærmere foranstaltninger vedrørende påberåbelsen af denne ret.

50 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål er det ufornuddent at besvare det andet spørgsmål.

Sagens omkostninger

- 51 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Rådets direktiv 85/577/EØF af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted skal fortolkes således, at national lovgiver har beføjelse til at fastsætte, at fortrydelsesretten i direktivets artikel 5, stk. 1, kan udøves senest en måned efter kontrahenternes fuldstændige opfyldelse af de forpligtelser, der følger af en lånekontrakt af lang varighed, når forbrugeren har modtaget en fejlagtig oplysning om de nærmere foranstaltninger vedrørende påberåbelsen af denne ret.

Underskrifter